

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
ПРОДАВАЧЪТ НА ОБУВКИ

chitanka.info

Месец май вече е тук. Донесъл е със себе си толкова много подаръци, които много от нас преди време приемаха просто за щрихи от пейзажа. Прекрасните аромати, които се носят от шарената шумоляща рокля на госпожица Пролет. Концертите на градските птици, в които толкова обича да се извява солистът кълвач. Жаждата за живот и онзи свещен човешки стремеж към новото начало — „туй наше вечно утре“.

Усещам как слънцето се закача с мен и ми е приятно. Прави върху лицето ми своите „слънчеви зайчета“, докато вървя под разлистените клони на дърветата по павираната улица. Някаква радостна възбуда сякаш тича палаво от единия до другия и край, чука по вратите на магазина за дрехи втора употреба и цветарското ателие, а после бяга запъхтяна и радостна обратно. След няколко седмици извънредно положение всички са излезли от укритието на собствените си страхове и искат да си върнат ежедневието, което вирусът им отне. Или поне да се опитат. Нали все пак едно от най-ценните качества на живота е, че той продължава, а заедно с него и хората, вкопчили се в него.

Натоварил съм се с две десетлитрови шишета минерална вода, които трябва да занеса до къщи. Краткото разстояние от Четвъртък пазара до нас сега ми изглежда като Пътя Ел Камино, който всяка година поклонниците изминават до Сантяго де Компостела, за да се пречистят от греховете си. Изгубил съм форма. Усещам. Преди няколко седмици нямах нужда от почивка за същото упражнение. Спирам за момент да отдъхна и разтривам пръстите на ръцете си, зачервени и прежулени от неудобните дръжки.

Докато си почиваме заедно с шишетата ми, чувам гласа му:

— Добре де, ще ви ги дам за 15 лв. Устройва ли ви?

Той продава обувки на близката сергия, сгушена като любовница между две стари къщи. Прави го вече поне десет години, а може би и повече.

— За 15 лв. какво ще кажете? — повтаря той своята оферта пред възрастна двойка пенсионери, които се подпират един на друг. После рекламира отново достойнствата на бежовите плетени обувки от своята колекция като един същински квартален Джими Чу.

В ролята на истински генерал възрастната дама дава команда с очи на съпруга си, сваля за момент маската си и казва любезно:

— Благодарим! Ще дойдем другата седмица, като вземем пенсиите.

После двамата с мъжа и наместват по-удобно мрежестите си пазарски чанти в ръце и поемат бавно по пътя си.

Той ги изпраща с поглед, усмихва се добродушно, поклащайки глава, и поставя нежно плетените обувки на зелената метална поставка, олющена по краищата от дъждовете. Обръща се към жената до себе си, която седи на един стар розов пластмасов стол и предлага краставици:

— Ей, това хората са като обувките. От мен да го знаеш. Не могат един без друг. Всеки си търси чифта.

Жената се усмихва, без да каже нищо, и намества етикета с цената на краставиците, надраскана грозно върху парче картон.

— Така де! — казва той сам на себе си. — Тръгва ли се на път с една обувка? А тези двамата вървят заедно вече повече от тридесет години.

Усещам как леко настръхвам. Мисля си: „Боже, колко много мъдрост има по улиците на тоя свят, боже!“. Грабвам шишетата и бързо се прибирам вкъщи. Звъня на Валечка и дишам запъхтян учестено в слушалката:

— Валка...

— Всичко наред ли е? — я чувам да каза с тревога в гласа си.

— Да, да... Разбира се! — отговарям. — Аз просто... просто исках да ти кажа... Исках да знаеш, че ти си моята обувка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.